

Tider frygtede for ikke at have Kræfter nok til at føde et Barn til Verden. I enkelte Øjeblikke kunde den endog vække en egen lys og blid Glæde hos hende, ligesom fylde hende med Solskin. Men i det hele og store beskæftigede Sagen hende langt mindre, end hun paa Forhaand vilde have troet. For hver Gang hendes Tanker drejede sig om hendes Tilstand, havde de kreset hundrede Gange omkring Per. — Langt mere angribende og ødelæggende for hende var derfor hendes Skinsyge.

Det var ikke saaledes, at hun paa nogen Maade mistænkte Per. Enhver Tanke om Troløshed var hende saa fjern, at end ikke hans Breves Kortfattethed og det Besvær, han tydeligt nok igen havde faaet med at finde den fortrolige Tone, for Alvor foruroligede hende. Siden deres inderlige Forening følte hun ham som en uadskillelig Del af hende selv. Og hun var for kysk i Sind og for stolt af Natur til at fatte Muligheden af et Bedrag. Hun havde heller ikke glemt det Udtryk af Lykke og Taknemlighed, der havde straalet i hans Øje, den første Gang han hvilede ved hendes Bryst. Hun gemte dette Minde som et viet Pant. Hun havde i hine Øjeblikke modtaget Visheden for — hvad hun næsten var begyndt at tvivle om — at ogsaa hun var Kvinde og kunde være sin Elsker en Lyst.

Men naar hun tænkte paa alle de Mennesker,